

Ferenczfi János

Ha apám tudta volna

*Ha apám tudta volna,
hogy egyszer gyomormosásra vittek,
meg lett volna a véleménye,
mert mindig volt véleménye,
rólam például az,
hogy alkalmatlan vagyok,
általában és konkrétan,
mindig és feltétlenül,
természetes lényegeként
létezésemnek,
de nem tudta,
mert rólam szinte semmit sem tudott,
mondom, mikor gyomormosásra vittek,
mert megittam fél liter pálinkát,
mert a nő hisztérikus féltékenységét
nem bírtam elviselni,
és még csak okot sem adtam rá,
mert te még arra sem vagy képes,
mondta volna apám,
akkor rám hívta a mentőt,
hogy én öngyilkossági szándékkal,
és kimosták a gyomrom,
és elveszett az ingem, meg a cipőm,
és papucsban jöttem el,
és női pulóverben,
és rengeteget gyalogoltam így,
mert nem volt pénzem,
de apám ezt se tudta,
mert a kudarcairól nem számol be az ember,
a sikereket meg nem hitte el,
és egy év múlva már menekültem a nőtől,
és lenyeltem sok tablettát,
mert másfelé már nem volt kiút,
de két nap múlva magamhoz tértem,
és apám, ha tudta volna,*

azt mondta volna,
hogy még ezt is elbasztad, fiam,
vagy talán nem is tette volna hozzá,
hogy fiam,
mert csak akkor ismert,
ha bajban voltam,
és én nagyon szomorú voltam,
mert nagyon jó volt az a két nap,
amikor semmit se tudtam,
és akkor már tudtam,
hogy túl kell élnem apámat,
hogy ne neki kelljen megállni
egy ravatalnál,
mert az a gyerek dolga,
és így is lett,
mert végül túléltem apámat,
aki életében is elérhetetlenebb volt,
mint Isten,
és ott állt apám három gyereke,
mintha testvérek lettünk volna,
és a pap hazudott,
mint egy ripacs egy rossz komédiában,
és morgott volna apám,
ha tudta volna,
hogy mennyit hazudnak róla,
csak mi nem morogtunk,
hanem úgy álltunk ott,
mintha apám látott volna,
mintha tudta volna,
hogy hogyan áll
három apátlan egy ravatalnál,
ahol egy ismeretlen fekszik,
aki az apánk lehetett volna,
ha tudta volna,
hogyan kell apának lenni.
De honnan tudhatta volna,
hiszen háborús gyerek volt,
aki apa nélkül nőtt a világba?
És mi honnan tudhatnánk?
Talán apám elmondta volna,
ha tudta, ha tudhatta volna.

Lehajtott fejjel

*Lehajtott fejjel, porba sújtva,
Azt látom csak,
Mit ír a Mester ujja,
Míg a kövek mind lehullnak
Vádlóim kezéből
A porba.*

Lesz a semmi

*Beteg élet. Benne élek.
Alighanem alig élek.
De a vége után végre
Felold magában a béke.*

*Csak a félút, az riaszt még,
Ám félútig miért mennék?
Fájdalomban, rettenetben
Véget érek e végesben.*

*Majd időn túl, s túl a téren,
Minden konkrétból kitérten
Megszűnik a torz, a véges,
Lesz a semmi mindenséges.*

